

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.494 van 3 oktober 2011
in de zaak A. 195.906/XIV-32.041**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Françoise Jacobs
 kantoor houdend te 1050 Brussel
 Kroonlaan 207
 bij wie woonplaats wordt gekozen
 3. XXX
 in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk
 vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen
 wonende te 8970 Poperinge
 Vlamingstraat 4
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 18 maart 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 38.645 van 11 februari 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5454 van 26 maart 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annick Hendrickx, die loco advocaat Françoise Jacobs verschijnt voor de verzoekers, en attaché Elisabeth Dewil, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen op 21 maart 2007 België binnen en verklaren zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 19 oktober 2009 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 19 november 2009 tekenen de verzoekers tegen die weigeringsbeslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 11 februari 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een eerste middel de schending op van artikel 329 Ger.W., van de artikelen 39/22, 39/64, 39/65 en 39/75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 1, 2 en 3 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. (Rechtsplegingsbesluit)

Zij lichten dit als volgt toe:

“Schending van artikel 329 van het Gerechtelijke Wetboek, artikel 1,2 en 3 van het K.B. DD 21.12.06 tot vaststelling van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen , artikel 149 van de Grondwet , van artikel 39/22, 39/64 , 39/65 en 39/75 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Uit de procedurestukken en meer bepaald uit het aangevochten arrest blijkt dat ter zitting dd. 11.02.10 , zitting waarop het Arrest gewezen werd, Mevrouw K.R. als toegevoegd griffier diende, daar waar echter niet blijkt dat geen griffier adjunct verhinderd was of dat niet op een griffier kon worden gewacht, zoals de aangehaalde bepalingen het voorzien;

Dat evenmin blijkt dat deze persoon de eed zou hebben afgelegd die voorzien is bij artikel 39/22 , voor deze zitting waar zij als toegevoegd griffier diende ;

Dat de Raad derhalve in de onmogelijkheid verkeert de rechtmatigheid na te gaan van de kamersamenstelling van de RVV op gezegde zitting, alsmede de naleving van artikel 39/64 dat voorziet dat de terechtzittingen van de RVV openbaar zijn;

(in die zin , COUR DE CASSATION, SECTION FRANCAISE, 2E CHAMBRE arrêt du 28.11.2001, n° JC01BS1-2 ; en arrest dd 27.10.199, n° JC99AR2-1);

Dat het Arrest evenmin melding maakt van de wettelijke bepaling krachtens dewelke Mevrouw K.R. zou zijn toegevoegd in de hoedanigheid van griffier ;

Dat de lezing van het Arrest niet toelaat na te gaan of de IVDE Kamer al dan niet wettelijk was samengesteld , gezeteld heeft en het Arrest heeft uitgesproken;

Bij toepassing van artikel 39/65 wordt het Arrest getekend door de Rechter en een lid van de Griffie;

Dat deze vormvereiste substantieel is en voor doel heeft de authenticiteit van het ARREST te bekrachtigen; (in die zin , COUR DE CASSATION, SECTION FRANCAISE, 2E CHAMBRE Arrest dd. 04.03.1998, n° JC98343_6);

Dat het Arrest artikel 39/65 schendt in de mate dat het Arrest niet getekend is door een lid van de Griffie zoals deze bepaling het voorziet, vermits het ARREST uitdrukkelijk stelt ;

"Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 11 februari 2010 door :

Mevr. A.V.I., wnd voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken Mevr K.R., toegevoegd griffier; "

Dat het feit dat vervolgens mevrouw K.R. haar handtekening plaatste onder het woord "de griffier" is geenszins van aard om de in het middel aangehaalde schendingen te dekken, wel integendeel vermits de toegevoegd griffier zich ten onrechte de hoedanigheid van griffier eigent ;

Dat de beschikking dd.15.12.2009 die partijen oproept voor de terechtzitting dd. 20.01.10 omwille van dezelfde beweegredenen artikel 39/75 schendt, in de mate deze beschikking getekend werd door een toegevoegd griffier, I.V.;

Dat het aangevochten Arrest derhalve de aangehaalde wetsbepalingen schendt en dient te worden vernietigd.”.

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel en zij voegen toe dat zij niet naar een mogelijke toepassing van het Gerechtelijk Wetboek verwijzen, zodat het verweer wat dat betreft niet pertinent is. Verder stellen zij vast dat de verwerende partij geen uitleg geeft voor het feit dat de juiste hoedanigheid van de persoon die ondertekende niet in het arrest wordt vermeld, daar waar de verwerende partij zelf stelt dat mevrouw K.R. de hoedanigheid van toegevoegd griffier en niet van griffier heeft.

Beoordeling

6.1. De kritiek van de verzoekers tegen “de beschikking dd. 15.12.2009 die partijen oproept voor de terechtzitting dd. 20.01.10” en de daarin voorgehouden schending van artikel 39/75 van de Vreemdelingenwet zijn niet tegen het bestreden arrest gericht. Bovendien zijn de verzoekers zonder enig voorbehoud op de terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 januari 2010 verschenen. Zij geven ook thans niet aan op welke wijze hun rechten geschonden zouden zijn door enige mogelijke tekortkoming in de beschikking van 15 december 2009. De verzoekers geven evenmin aan op welke wijze de artikelen 1, 2 en 3 van het Rechtsplegingsbesluit zouden zijn geschonden. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

Artikel 329 Ger.W., waarvan de schending in het verzoekschrift tot cassatie wordt opgeworpen doch niet verder wordt toegelicht, is niet van toepassing op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege. In

de memorie van wederantwoord stellen de verzoekers “dat het verzoekschrift niet naar een mogelijke toepassing van het Gerechtelijk Wetboek verwijst”. De verzoekers handhaven het middel in die mate niet zodat er geen uitspraak over moet worden gedaan, minstens is het in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe de nodige maatregelen te nemen om de continuïteit van zijn werking en het vervullen van zijn wettelijke opdracht te verzekeren, met name door het toevoegen van personeelsleden als griffier op de wijze die ook door de Raad van State en de gewone hoven en rechtbanken wordt toegepast. Artikel 149 van de Grondwet of artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet verplichten er de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toe om in ieder arrest de maatregelen te vermelden die hij ter vrijwaring van zijn goede werking heeft genomen, noch om die maatregelen telkens te motiveren, noch om in ieder arrest te vermelden wanneer de eedaflegging van de toegevoegde griffier heeft plaatsgevonden.

Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt nog dat de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “door de voorzitter en een lid van de griffie” worden ondertekend. In het bestreden arrest wordt uitdrukkelijk “toegevoegd griffier” vermeld bij de naam van de betrokkene die als dusdanig de functie van griffier heeft uitgeoefend: er is dus geen sprake van dat de toegevoegde griffier zich ten onrechte de hoedanigheid van griffier toeëigent, zoals de verzoekers voorhouden.

Te dezen blijkt uit het door de verwerende partij neergelegde proces-verbaal van eedaflegging van 30 juni 2008 dat de betrokkene de eed als toegevoegd griffier heeft afgelegd. Ook de handtekening van de magistraat die het bestreden arrest heeft uitgesproken vormt een bewijs van de hoedanigheid van de toegevoegde griffier die het bestreden arrest mee heeft ondertekend.

Het eerste middel is in die mate ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekers werpen in een tweede middel de schending van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/65, 39/69, § 1, 4°, 39/76, § 1, 48/3, 48/4, 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet op. Zij lichten dit als volgt toe:

“Luidens de memorie van toelichting beschikt de Raad over "volheid van rechtsmacht",²⁸ inzake de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, met uitzondering van diens beslissing tot niet in overwegingneming van de aanvraag van een EU-onderdaan (art. 57/6, 2°, Vr.W.). Tegen deze laatste beslissingen staat een (niet-schorsend) annulatieberoep bij de Raad open (art. 39/2, § 1, derde lid).²⁹

Onder verwijzing naar de klassieke definitie gegeven in het handboek van A. MAST 30, betekent "volheid van rechtsmacht", luidens de memorie van toelichting³¹, dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. Centraal staat derhalve de beoordeling van een 'geschil' en niet de beoordeling van een 'beslissing' van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Luidens artikel 39/2 Vr.W. kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen "bevestigen" of "hervormen". Deze begrippen drukken in wezen uit dat de Raad de bevoegdheid heeft de hoedanigheid van vluchteling of van persoon die de status van subsidiaire bescherming

25 Zie in die zin de toelichting in het Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94.

26 Ibid., 94. 27 Ibid., 94. 28 Het is ingeburgerd dat men spreekt van "volheid van rechtsmacht" maar in werkelijkheid wordt "volheid van bevoegdheid" bedoeld.

29 M. LEMMENS en J. ROGGEN betreuren dit, doch wijzen er op dat deze normen nog steeds gunstiger zijn dan die welke zijn voorgeschreven in de Kwalificatierichtlijn (I.c., 13). Voor de redenen van deze afsplitsing, zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 98-99.

30 A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, p. 1055, randnr. 1021.

31 Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95.7

G. DEBERSAQUES en Fr. DE BOCK, Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen"

geniet, toe te kennen 32 of te weigeren 33 aan een verzoeker die in beroep is gekomen tegen een geheel of gedeeltelijk voor hem ongunstige beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen³⁴. Concreet kan de Raad de eerdere weigering beslissing van de Commissaris-generaal voor

de vluchtelingen en staatlozen bevestigen op dezelfde of op andere gronden, dan wel hervormen en b.v. het statuut van vluchteling toekennen, dan wel dit statuut weigeren doch bijvoorbeeld subsidiaire rechtsbescherming toekennen. In beroep is derhalve de Raad volledig "vrij" binnen het aanhangige geschil dat bepaald wordt door het verzoekschrift.

12. In het kader van de uitoefening van deze volle rechtsmacht, heeft de Raad een annulatiebevoegdheid met terugwijzing en dit op twee limitatief bepaalde gronden (art. 39/2, § 1, tweede lid, 2°, Vr.W.) :

- omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleefte die door de Raad niet kan worden hersteld³⁵;

- omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen³⁶.

Deze (naar de grond beperkte) annulatiebevoegdheid is door de wetgever duidelijk ingegeven als correlarium voor het feit dat de Raad over geen onderzoeksbevoegdheid beschikt³⁷. Uit artikel 39/76, §§ 1, eerste lid en 2, Vr.W. volgt dat de rechter bij de beoordeling van een geschil steeds zijn volle rechtsmacht moet uitputten, m.a.w. steeds moet onderzoeken of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen. Pas indien hij het beroep niet ten gronde kan onderzoeken - omdat ofwel enerzijds de overtuigingsstukken niet toelaten tot die conclusie te komen omdat essentiële gegevens ontbreken en anderzijds omdat hij zijn administratie noch derden noch de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan opleggen een aanvullend onderzoek te doen of een onderzoeksmaatregel te verrichten, ofwel omdat de bestreden beslissing met een onherstelbare substantiële onregelmatigheid is behept - moet hij overgaan tot vernietiging met onmiddellijke terugzending. In deze omstandigheden kan de rechter immers niet overgaan tot het uitoefenen van zijn volle rechtsmachtbevoegdheid op straffe van anders zijn wettelijke bevoegdheid te miskennen. Vooraleer daar aan toe te komen, moet de zaak opnieuw onderzocht worden door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die, rekening houdend met het gezag van gewijsde erga omnes van het vernietigingsarrest, tot een nieuw onderzoek en besluit zal komen 38 ."

In het verzoekschrift gericht tot de RvV liet verzoekende partij het volgende gelden met betrekking tot het gebrek aan effectieve bescherming in Polen :

"Een andere vraag of probleem is echter te weten of de bescherming die Polen verleent in het kader van de Conventie van Genève zich al dan niet uitbreidt tot de bescherming in eigen land en op eigen grondgebied , tegen mogelijke "interne aanvallen", eventueel uitgaande van mensen waaraan Polen evengoed de internationale bescherming heeft verleend.

Dit ,principiële , en de beslissing van het CGVS laat de vraag onbeantwoord; Valt dat type "uitgebreide" bescherming binnen de Conventie van Genève, of integendeel valt dat onder het gemene recht;

Het CGVS neemt in casu geen standpunt in ;

Het CGVS behandelt de 3 problemen van verzoekende partij op gelijke voet en zonder onderscheid : het probleem tov de Russische autoriteiten, het probleem tov de bloedwraak die in Polen ontstaan is, het probleem met de Tseitsjeense vluchtelingenbevolking ivm de link naar "terroristen" die gemaakt wordt naar aanleiding van de problematiek gebonden aan de gijzelactie ;

Verder dient concreet te worden onderzocht zowel in het één als in het andere geval of Polen, deze internationale en/of interne bescherming al dan niet effectief kan verlenen;

Verzoekende partij heeft verklaard dat hij uiteindelijk Polen verlaten heeft op de raad die hem gegeven werd door de Procureur van Lomzja, M.T. aan wie de heer XXX de volledige problematiek had uitgelegd;

De reden hiervoor was praktisch en concreet : het was niet mogelijk een blijvend controle te organiseren en te handhaven en de controlemogelijkheden waren eerder beperkt ;"

en verder :

"Verzoekende partij heeft nooit verklaard dat de Poolse autoriteiten weigerachtig zouden gestaan hebben tov van de problemen van het gezin.

Het antwoord van de Poolse autoriteiten was echter dat zij niet meer konden doen, concreet;

De procureur had gedaan hetgeen binnen zijn mogelijkheden was, nl Z. van centrum laten veranderen;

Van zodra mensen opnieuw het gezin hadden opgespoord, ziet men niet in welke stappen verder konden worden gezet, vermits geen bewaking georganiseerd kon worden;

Met de tijd had verzoekende partij eveneens een grondige analyse gemaakt van zijn gesprek met de procureur : concreet zag hij niet in op welke basis eenieder op naam van M. aan de grens kon worden geweigerd zonder allerminstens zijn asielaanvraag te onderzoeken , met als gevolg dat die alleszins binnen de grenzen van Polen geraakte;

Concreet had verzoekende partij eveneens de ervaring dat asielaanvraag vaak onder een valse naam gebeurde;

Zijn reactie geen verdere stappen te ondernemen was derhalve geredeneerd;

Het is ook niet aannemelijk van het CGVS als asielspecialist te stellen dat de belofte van de procureur als "au sérieux" kon worden geanalyseerd, gelet op de heersende regels ivm asielaanvraag;

Dat de RVV in dit verband het volgende stelt, 2.5. P.5 :

"Verzoekende partijen betwisten niet dat de Poolse autoriteiten niet weigerachtig stonden om hen hulp te bieden gezien de concrete voorstellen die de procureur van Lomzja hieromtrent heeft gedaan, maar gaan ervan uit dat deze bescherming onvoldoende is gezien de procureur hen zelf zou hebben gezegd dat zij niet onder een permanente en onafgebroken bescherming zouden kunnen staan. Luidens artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, wordt bescherming in het algemeen geboden wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen. Verzoekers tonen niet aan dat de aan hen voorgestelde bescherming door de procureur van Lomzja niet beantwoordt aan de redelijke maatregelen waarvan sprake in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Dat wat betreft de voorgestelde bescherming door de procureur van Lomzja de RVV het volgende weerhoudt van de argumenten die door verzoekende partij aangehaald werden in het verzoekschrift :

'2.4. Verzoekende partijen werpen op dat de Commissaris-generaal concreet dient na te gaan of de Poolse autoriteiten al dan niet effectief bescherming kunnen verlenen. Verzoekers wijzen er op dat de Procureur van Lomzja hen zelf de raad heeft gegeven om Polen te verlaten gezien de autoriteiten verzoekende partij niet blijvend konden bewaken. Verzoekers stellen eveneens dat zij niet inzien hoe de hulp die de procureur hen voorstelde, namelijk om iedereen aan de grens met de naam M. te weigeren zonder eerst zijn asielaanvraag te

onderzoeken, kon gerealiseerd worden. Verzoekers menen dat zij bijgevolg niet op de bescherming van de Poolse autoriteiten kunnen rekenen."

De RVV maakt een correcte samenvatting van de argumenten aangehaald door verzoekende partij doch verzuimt er één die eveneens in overweging diende te worden genomen, nl "Concreet had verzoekende partij eveneens de ervaring dat asielaanvraag vaak onder een valse naam gebeurde;

Zijn reactie geen verdere stappen te ondernemen was derhalve geredeneerd;

Het is ook niet aannemelijk van het CGVS als asielspecialist te stellen dat de belofte van de procureur als "au sérieux" kon worden geanalyseerd, gelet op de heersende regels ivm asielaanvraag; "

Dat ongeacht dit verzuim, de vraag zich opdringt waarom de RVV , die de inhoud van het gesprek met de procureur op zich evenmin betwist als het CGVS , redelijk tot het besluit kon komen , zonder verdere informatie aan te vragen bij het CGVS , dat "Verzoekers tonen niet aan dat de aan hen voorgestelde bescherming door de procureur van Lomzja niet beantwoordt aan de redelijke maatregelen waarvan sprake in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet" in de mate ook niet uitgelegd wordt hoe de maatregel een individu op basis van het aangegeven van de familienaam M. aan de Poolse grens, met de bedoeling alhier een asielaanvraag in te dienen, de toegang tot Polen te weigeren, als een voorstel kan worden aanzien als beantwoordend aan de "redelijke maatregelen waarvan sprake in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet" redelijke maatregelen die door het Arrest opgesomd worden;

Dat de aangehaalde middelen hierbij geschonden worden;”.

8. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel en zij voegen toe dat de vermelding in het bestreden arrest “verzoekers tonen niet aan” niet de specifieke argumentatie van de verzoekers beantwoordt.

Beoordeling

9.1. De verzoekers geven een algemene uiteenzetting over de “volheid van rechtsmacht” van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in asielzaken, doch zij geven niet aan welke onwettigheid wat dat betreft in het bestreden arrest zou voorkomen. Het tweede middel is in die mate en wat de daarop betrekking hebbende bepalingen van de Vreemdelingenwet betreft niet-ontvankelijk.

9.2. Vervolgens geven de verzoekers kritiek op de motivering van het bestreden arrest met betrekking tot het door hen voorgehouden gebrek aan effectieve bescherming in Polen.

Anders dan de verzoekers voorhouden, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk aan waarom “de maatregel individuen te weigeren

die aan de Poolse grens de familienaam M. aangeven met de bedoeling er een asielaanvraag in te dienen” als een voldoende bescherming door de Poolse autoriteiten kan worden aanzien. Zo stelt hij in het bestreden arrest in het algemeen over alle door de Poolse autoriteiten voorgestelde maatregelen dat “luidens artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet bescherming in het algemeen wordt geboden wanneer redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen” en in het bijzonder “dat verzoekers niet aantonen dat de aan hen voorgestelde bescherming door de procureur van Lomzja niet beantwoordt aan de redelijke maatregelen waarvan sprake in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet”. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen, zoals vastgelegd in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

Verder stellen de verzoekers in wezen de vaststelling in vraag of de hoger genoemde beschermingsmaatregel kan worden beschouwd als een redelijke maatregel in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Die vraag betreft echter de beoordeling ten gronde van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming, terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten vermag te treden. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 525 euro, elk voor één derde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie oktober tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen